

ΛΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, γρυσσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ ἀββάς ἐξῆλθεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς καὶ προσηυχῆθη. (σελ. 138)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐν τσοούτῳ, καθὰ εἶπομεν, ἡ μαρκησία δὲν ἐκοιμήτο ἡσύχως. Ἐκ φόβου ἀρά γε τοῦτο προήρχετο; Ὅχι· τὸ ὄμμα τοῦ αἵτου δὲν ἀπατάται· διακρίνει τὸν ἱεράκα ἀπὸ τὴν περιστερὰν. Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἦτο ἔμπιστος περὶ τῆς ἐχεμυθείας τοῦ ὀπίου.

ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλη. Ὁ Ἰασπίνος εἶχε τηρήσει ἐπὶ τριάκοντα ἔτη τὸ μυστικὸν καὶ ἂν δὲν παρουσιάζετο ὁ κίνδυνος, ὁ ἀπειλήσας τὴν ζωὴν τοῦ Γεράρδου, θὰ ἔφερε τὸ μυστικὸν αὐτὸ ἄθικτον εἰς τὸν ἄστομον τάφον, τὸν ἀναμένοντα αὐτὸν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Λαβερνή. Οὐδὲν θ' ἀνεκοίνου οὐδὲ πρὸς αὐτὴν τὴν μαρκησίαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του βαθμὸν τινα ἢ ἀξίωμα. Ἄλλως τε ὁ Ἰασπίνος ἔλεγεν ὅτι τὰ πάντα εἶχε μάθει παρὰ τῆς κομῆσεως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ

θανάτου τῆς, ὁ δὲ Ἰασπίνος ἦτο ἱερεὺς καὶ ἡ κυρία Μαιντεῶν ἐπίστευεν εἰς τὸ ἀπόρητον τῆς ἐξομολογήσεως. Φανερόν ἀρα ὅτι ἂν εἶχε χάσει τὸν ὕπνον τῆς μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰασπίνου, τοῦτο προήρχετο, διότι ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀγαπᾶν τι ἐμποδίζει ἐπίσης τὸν ὕπνον, ὅπως καὶ ἡ ἀνησυχία ἢ προερχομένη ἐκ τοῦ φόβου. Διπλοῦς ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς μαρκησίας ἐκλεξάσης ὡς στρατηγεῖον τὴν μονὴν τοῦ ἀγίου Γισλανοῦ· ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν

νεάνιδα εκείνην, ἧς ὁ Ἰασπίνος τῆ εἶχε διηγήθη τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις, ὡς ἐνόμιζε, τὴν κατεδίωκεν ὠθούμενος ἐξ ἔρωτος ἀθεμίτου, νὰ καταδείξῃ δὲ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐχθρὸν τῆς διαπράττοντα κακὴν πράξιν καὶ νὰ ποιήσῃ αὐτὴν πρᾶγμα ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν.

Διότι ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ τακτικὴ τοῦ Λουβοᾶ εἶχεν ἐπιτυχίαι. Οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τῆς Ἀντωνιέττας. Καὶ αὐτὸς ὁ Λαγκομπέρζ τὸ ἠγνοεῖ, ἀπέδιδε δὲ τὸ ἐνδιαφέρον του εἰς ὑποτροπὴν νεανικῆς ζωηρότητος ἐν τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ, τῷ τόσῳ αὐστηρῶ τὸν χαρακτήρα. Αὐτοὶ συνήθως κρύπτονται ἐπιμελέστερον τῶν ἄλλων, διότι ἔχουν ἀνάγκην νὰ φαίνονται ὡς ἐνάρετοι, ἐνῶ οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων φροντίζουσι μόνον πῶς ν' ἀποκρύψωσι τὰ ἐλαττώματά των. Πῶς ἦτο δυνατὸν ἡ κυρία Μαιντενὼν νὰ μαντεύσῃ τὸ ἀληθὲς αἴτιον τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Λουβοᾶ; ἂν τὸ ἐγίνωσκε δὲ διατί νὰ παραιτηθῆ τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ διαδώσῃ αὐτὸ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ; Μήπως εἶνε μικρὸν πρᾶγμα ἡ κατάλληλος ἀνταπόδοσις; Ἡ ἐκδίκησις εἶνε βασιλικὴ ἱκανοποίησις; ἀλλ' ἡ Μαιντενὼν δὲν ἦτο βασίλισσα;

Θὰ ἴδομεν ἴσως κατόπιν ὅτι ἡ μαρκησία, ἐπιθυμοῦσα νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀντωνιέτταν, δὲν ἐπόθει μόνον νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν Λουβοᾶ. Ἐνεφιλοχώρουν ἤδη ἐν τῇ εὐγενῇ αὐτῆς ψυχῇ αἰσθήματα μᾶλλον φιλόανθρωπα.

Εἰς τὸ μοναστήριον ἀφίκετο σύννου. Τὸ θέαμα ὅπερ εἶδε κατὰ τὴν διάβασίν τῆς ἦτο θλιβερώτατον. Ἐλη εἶχαν σχηματισθῆ ἐκ τῆς διαρρήξεως τῶν προχωμάτων, τὰ δάση εἶχον κοπῆ διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωσιν ἐμπόδιον αἱ σφαῖραι τῶν τηλεβόλων· οἱ χωρικοὶ ἐθρήνου, οἱ ἵππεῖς περιήρχοντο πωλοῦντες τὰ πάντα, λύκοι δὲ ἀνθρωπόμορφοι ζητοῦντες τροφήν κατεπίεζον τοὺς ἀσθενέστερους. Τὰς πενθίμους ταύτας εἰκόνας κατέλιπεν ὀπισθὲν τῆς ἡ μαρκησία εἰσδύουσα εἰς τὴν σκοτεινὴν στοάν, ἧτις ἐχρησίμευεν ὡς εἰσοδος ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γισλανῶ.

Εἶπομεν ὅτι ἀπανταχοῦ τῆς Γαλλίας αἱ προϊστάμεναι τῶν θρησκευτικῶν Σωματείων ἐλάτρευον τὴν κυρίαν Μαιντενὼν, θεωροῦσαι αὐτὴν ὡς ὑπερτάτην ἀρχηγόν των. Κατανοεῖ εὐχερῶς ἕκαστος τὴν γενομένην αὐτῇ ὑποδοχὴν ἐν Ἁγίῳ Γισλανῶ. Πᾶν ὅ,τι τὸ μοναστήριον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ πρὸς εὐαρέσκειαν τῆς τόσον εὐγενοῦς ξένης ἐχρησιμοποίηθη παρὰ τῶν μοναχῶν. Παρεχωρήθη αὐτῇ τὸ καλλίτερον μέρος πρὸς κατοικίαν, ἡ θέα δὲ τοῦ δάσους, αἱ ἱεραὶ ψαλμωδίαι, ἡ συναναστροφή μετὰ τῶν μᾶλλον μεμορφωμένων καὶ ἐμφρόνων μοναχῶν ὑπῆρξαν αἱ μόναι αὐτῆς ψυχαγωγίαι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας. Μετὰ τοῦτο ἡ μαρκησία ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῶσι πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ ἐντευκτηρίῳ πᾶσαι αἱ μοναχαί, ἃς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἴδει.

Πᾶσαι προσήλθον ὅπως χαιρετίσωσι τὴν

κυρία, διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ βασίλισσα ἐκείνη· ἡ μαρκησία ἀπέτεινε πρὸς πᾶσαν εὐειδῆ νεάνιδα εὐστοχὸν φιλοφρόνημα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξεγείρῃ εἰς τὸ ἀσθενὲς πνεῦμά της τὴν ἀλαζονείαν, ἧτις εἶνε κακὸς σύμβουλος ἐν τῇ μονῳσει, διότι συμβουλεύει πρὸ πάντων τὴν ἀνίαν.

Ἡ ἡγουμένη ἔλεγε τὸ ὄνομα ἐκάστης συνοδεύουσα αὐτὸ διὰ πληροφοριῶν περὶ τῶν προτερημάτων ἢ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῆς. Ἡ κυρία Μαιντενὼν τὰ μέγιστα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα ὅτι ὁ κατάλογος ἐπερατώθη, χωρὶς νὰ προφερθῆ τὸ ὄνομα ὅπερ ἀνέμενε.

— Ἐξ αὐτῶν μόνον ἀποτελεῖτε τὸ κοινόβιον; ἠρώτησε τὴν ἡγουμένην.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησεν αὐτὴ κλείουσα τὸ βιβλίον της.

Ἡ μαρκησία προσέβλεψεν αὐτὴν μὲ ἦθος ἐκπληκτον.

— Θὰ ὑπάρχουν ὅμως ἀκόμη μερικαὶ μοναχαί, προσέθηκεν, εἴτε ἀσθενεῖς, εἴτε ἐν ἀδείᾳ;

— Ἀσθενεῖς... ἔχομεν τρεῖς.

— Ἄ!... καὶ πῶς ὀνομάζονται;

Ἡ ἡγουμένη ὠνόμασεν αὐτάς, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ.

— Καὶ αἱ ἐν ἀδείᾳ;... ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτος.

— Εἶνε αἱ δεσποινίδες Βερδαβέν, Ἄλθοέν, Σεριζὺ καὶ Ἐδερβράνδ.

— Τέσσαρες μόνον;

— Μάλιστα, κυρία.

— Αὐτὸ εἶνε παράδοξον! ἐψιθύρισε ἡ μαρκησία, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ σκεφθῆ.

Ἡ ἰδέα ἐπῆλθεν αὐτῇ μετ' ὀλίγον. Τὸ πεδίον ἦτο γόνιμον.

Ἡ ἡγουμένη ἐφαίνετο τεταραγμένη ὀπποῦν· ἤκουε μετὰ τίνος τρόμου πάσας τὰς ἐρωτήσεις τῆς μαρκησίας. Μία γυνή, μία ἡγουμένη, ἐνδέχεται νὰ μὴ ἔχῃ τὴν εὐφυῆ γυναικὸς ἀναμιγνυομένης εἰς τὴν πολιτικὴν, ἔχει ὅμως πάντοτε τὴν ἰδίαν ἱκανότητα καὶ ἀγχίνουσαν. Ἄν στερηθῆται ἐπιθετικῷ ὄπλῳ, ἔχει ὅμως τὴν ἀσπίδα διὰ ν' ἀμύνηται. Ἡ ἡγουμένη λοιπὸν μὲ ὄλον τὸ σέβας, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο ταχέως, ἔστρεψεν ἄλλαχοῦ τὴν ἀκανθώδη ἐκείνην συνδιάλεξιν. Ὀμίλησε περὶ τῶν κήπων, περὶ τῶν κτιρίων, περὶ μιᾶς περιέργου βιβλιοθήκης, περὶ τῶν εἰκόνων, αἵτινες εἰς τὴν Φλάνδραν εἶνε πάντοτε ἀξιοσημειῶτοι.

Ἡ μαρκησία τὴν ᾄφησε νὰ ὀμιλῆ, εἶτα αἰφνης:

— Εἶνε παράδοξον, τῇ ἀληθείᾳ! ἐπανάλαβεν ὡς νὰ ἐλάλει κατ' ἰδίαν.

Διὸ ἦτο ἐπιτετραμμένον πλέον εἰς τὴν ἡγουμένην νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ ἠναγκάσθῃ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν τί εὕρισκε τὸ παράδοξον ἐν Ἁγίῳ Γισλανῶ.

— Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, κυρία ἡγουμένη, εἶπεν ἡ μαρκησία. Μὲ διεβεβαίωσε κάποιος, ἀλλὰ θὰ ἠπατάτο βεβαίως, ὅτι ἐδῶ, μετὰ τῶν Αὐγουστινιανῶν μοναχῶν, ἔχετε μίαν δεσποινίδα... δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά της... Τὸ πρόσωπον τῆς

ἡγουμένης ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκοῦ πέπλου τοῦ περιβάλλοντος τὴν κεφαλὴν της. Ἡ μαρκησία, ἧτις ἀπλήστως προσήλου ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀκαταμάχητον βλέμμα της, προσέθηκε:

— Δὲν θὰ ἐνθυμηθῶ ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς... ἐὰν δὲν ὑποβοηθήσετε τὴν μνήμην μου...

— Ἄλλᾳ... τὸ ἄγνοῶ.

— Ἄ, τὸ ἄγνοεῖτε!... εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενὼν μετ' ἀγερώχου ἐκπλήξεως τοιαύτης, ὥστε ἡ ἡγουμένη ἀποσβολωθεῖσα σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν. Πῶς! ἄγνοεῖτε τί ἀπέγεινε μία τῶν τροφίμων σας, ἡ δεσποινίς... ἂ! ἰδοὺ ὅπου ἐνθυμήθη τὸ ὄνομα, ἡ δεσποινίς Ἀντωνιέττα Δεσαβιέρ;

Ἡ ἡγουμένη κλονιζομένη καὶ κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, ἠθέλησε καὶ αὐτὴς νὰ διαμαρτυρηθῆ, διαβεβαίουσα ὅτι τὸ ἠγνοεῖ.

— Ἄν ἠδύναμην νὰ ὑποθέσω ὅτι με ἀπατώσιν, ἐνῶ ὀφείλουν νὰ μοῦ ἀπαντήσωσιν εἰλικρινῶς, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἐγειρομένη, θὰ ἔφευγα ἀμέσως ἐκ τῆς μονῆς ταύτης.

— Κυρία, ἀνέκραξεν ἡ ἡγουμένη ἐνοῦσα ἐν ἀπελπισίᾳ ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας, συγχωρήσατέ με!... εἶχον διαταγὴν.

— Διαταγὴν; παρὰ τίνος, κυρία;

— Ἄλλᾳ...

— Παρὰ τίνος, σᾶς λέγω;... Παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἴσως;... Πολὺ καλὰ! θὰ τοῦ ὀμιλήσω ἐγώ.

— ὦ, ὄχι, κυρία, ὄχι! εἶχα διαταγὴν παρὰ τοῦ μαρκησίου Λουβοᾶ.

— Τῇ ἀληθείᾳ; ἀπήντησεν ἡ μαρκησία· ὁ κύριος Λουβοᾶ δίδει διαταγὰς εἰς τὰς ἡγουμένας τῶν μοναστηρίων;... Καὶ με ποῖον δικαίωμα;

— Φεῦ! κυρία, ἄγνοῶ.

— Διαταγὰς ν' ἀποκρύπτουν ἀπὸ ἐμὲ τὰς μοναχὰς, τὰς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω! προσέθηκεν ἡ μαρκησία προσποιουμένη ὀργὴν.

— Αἱ διαταγαὶ δὲν ἀφορῶσιν εἰς Ὑμᾶς, κυρία, ἀφοῦ ὁ κύριος Λουβοᾶ δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ ὅτι θὰ μᾶς κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

— Τότε δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς μοὶ ἐπιτρέψατε νὰ ἴδω πάσας τὰς μοναχὰς, ἐκτὸς τῆς νεανίδος ἐκείνης.

— Ἄγνοῶ...

— Πολλὰ ἄγνοεῖτε, κυρία, εἶπεν αὐστηρῶς ἡ μαρκησία, ἐνῶ εἰς τὴν θέσιν σας δὲν πρέπει ν' ἄγνοεῖτε τίποτε. Πῶς! ἀφοῦ μία φίλη μου θνήσκουσα μοῦ ἐσύστησε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς κόρης της, ἧτις εὐρίσκειτο πρότερον εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραϊῶν τῆς Μεζιέρης... διότι περὶ αὐτῆς πρόκειται, νομίζω.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε ταπεινῶς ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ ἧτις κατόπιν μετεφέρθη εἰς τὰς Αὐγουστινιανὰς τῆς Βαλενσιέννης... περὶ τὸν Αὐγουστον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Φρονῶ ὅτι δὲν ἀπατώμαι...

— Ὅχι, κυρία.

— Ἐκ τῆς Βαλενσιέννης αἱ μοναχαὶ μετεφέρθησαν ἐνταῦθα, καὶ ἔχει καλῶς. Ἄλλ' ἐν Βαλενσιέννῃ, νομίζω, ὅτι εἶδα τὴν δεσποινίδα Δεσαδιέρ... διατί δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὴν ἰδῶ ἐνταῦθα;

— Ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς κατηραμένης διαταγῆς, κυρία.

— Καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη σὰς ἐδόθη ἐσχάτως;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφιζέως τῆς.

— Παρὰ τοῦ κυρίου Λουβοά;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ διατί;

— Ὡ, κυρία διὰ πολλοὺς λόγους· ἡ νεανίς αὕτη δὲν εἶνε εὐάγωγος.

— Ἀλήθεια; εἶνε φιλοτάραχος ἴσως; ξεμουαλισμένη;

— Ἀπεναντίας· εἶνε περίλυπος μέχρι θανάτου· πρέπει νὰ τὴν ἐπιτηρώμεν ἡμέραν καὶ νύκτα. Θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Δὲν θέλει νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα.

— Καὶ τὴν ἀναγκάζετε λοιπόν;

— Ὁχι, ἐγώ.

— Ὁ κύριος Λουβοά ἴσως; εἶπεν ἡ μαρκησία μετ' εἰρωνείας, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν μαρκησίον τὴν ιδέαν τοῦ νὰ κλείσῃ εἰς τὸ μοναστήριον τὴν νεάνίδα, ἣν ἤθελε νὰ διαφθείρῃ.

— Μάλιστα, κυρία, ἐψιθύρισεν ἡ ἡγουμένη ἐν ἀλγεινῇ ἀμηχανίᾳ, ἀλλὰ σὰς ἰκετεύω, κυρία, μὴ εἰπῆτε ὅτι σὰς τὸ ἀνεκοίνωσα.

— Φοβεῖσθε τὸν κύριον Λουβοά περισσότερο ἀπὸ ἐμέ; εἶπεν ἡ μαρκησία· ἔχετε ἄδικον. Ἐμπρός! θέλω ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ὀμιλήσω πρὸς τὴν δόκιμον. Ὁδηγήσατέ με ἀμέσως πρὸς αὐτὴν τὴν νεάνίδα.

Καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν προὐχώρησεν, ὅπως ἐξέληθ' ἐκ τοῦ ἐντευκτηρίου.

— Κυρία! ἀνέκραξεν ἡ ἡγουμένη ἀναχαιτίζουσα αὐτὴν, περιμείνατε, σὰς ἰκετεύω! θὰ σὰς τὴν φέρω ἐδῶ.

— Ὁχι, ἐπιθυμῶ καλλίτερον νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Ἀδύνατον, κυρία.

— Πῶς!...

— Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεται... .

— Ὅθ' ἀμέσως ἐπὶ τέλους νὰ ὀργισθῶ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

Ἡ ἡγουμένη ἐγονυπέτησε συνενουῶσα τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς.

— Κυρία, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ δόκιμος αὕτη ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἡμῶν ἐκ Βαλενσιέννης ἀπώλεσεν ὀλοτελῶς τὸ λογικόν. Δεκάκις ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἀπὸ τὰ παράθυρα. Σήμερον τὴν πρωίαν ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων τὴν κατέστησε σχεδὸν μανιῶδη καὶ τὴν ἐθέσαμεν εἰς περιορισμόν.

Ἡ μαρκησία ἐποίησε κίνημα τρόμου.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν αὐστηρῶς, θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ, ἔστω καὶ εἰς τὴν φυλακὴν. Προπορεύθητε, σὰς ἀκολουθῶ.

Ἡ ἡγουμένη προσέκλινε θρηνοῦσα καὶ ὤδευσε πρὸς τὸν κήπον.

Εἶπομεν ὅτι ὁ Ἅγιος Γισλανὸς περι-

στοιχίζετο ὑπὸ τεματίων καὶ δασῶν. Ὁ κήπος τοῦ μοναστηρίου, κείμενος ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τεματιώδους καὶ δασώδους ἐκτάσεως, παρεῖχε θέαμα γραφικώτατον καὶ ἀγαπητὸν καὶ εἰς τὸν ποιητὴν καὶ εἰς τὸν ζωγράφον καὶ εἰς τὸν ἔραστὴν τῆς ἀλείας. Ἔλος, σχηματιζόμενον ἐκ τῶν πολλῶν ὑδάτων καὶ κείμενον εἰς τὸ μέσον, παρεῖχεν εἰς τὰ δένδρα τὴν ζωγόνον δρόσον καὶ ὑγρασίαν. Ἄλλ' ἡ ὁπωσοῦν κατηφῆς καὶ ὑγρὰ ἐκείνη τοποθεσία δὲν θὰ ἔθελγε πολὺ τὸ πνεῦμα τῶν νεκρῶν μοναχῶν.

Ἡ μαρκησία ἠκολούθει τὴν ἡγουμένην εἰς τὰς ἀναμέσον τῶν δενδροστοιχιῶν ἀτραπούς, ὧν τὸ ἔδαφος, ἀμυῶδες κατ' ἀρχάς, καθίστατο ὅσον προὐχώρων βρυῶδες καὶ σκολιόν. Ἐφθασαν ἔμπροσθεν μικροῦ οἰκοδομήματος, ἐν εἰδῇ πυργίσκου, οὗ ὁ τοίχος σχεδὸν ἐξηφανίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν βρυωνιῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀμπέλων. Μόλις διεκρίνετο μία θύρα διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ἐκείνων χλοερῶν παραπετασματίων, τῶν κινουμένων πρὸ τοῦ πυργίσκου, ὁπόθεν ἔφευγον ἐπτοημένα εἰς πᾶσαν κίνησιν τῆς ἡγουμένης σμήνη στρουθίων, προσκρούοντα διὰ τῶν πτερύγων κατὰ τῶν περιπλόκων κισσῶν καὶ τῶν φυλλωμάτων.

— Τόσον ὀλίγον καιρὸν εἴσθε ἐδῶ καὶ μῶλα ταῦτα ἐφεύρετε αὐτὴν τὴν φυλακὴν! εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἐνόμιζα ὅτι τὸ τάγμα τῶν Αὐγουστινιανῶν ὑπάγεται ὑπὸ ἡπιωτέρους κανόνας.

— Ἀλλά, κυρία, δὲν συλλογίζεσθε τί συμφορὰ θὰ ἐνέσκηπτεν εἰς ἡμᾶς ἂν ἡ νεανίς αὕτη ἐδραπέτευεν ἢ ἐφονεύετο;

— Παντοῦ ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ὑπὸ ἐπιτήρησιν μία δόκιμος, εἰς τὸ κελλίον τῆς, εἰς ἐν δωματίον· δύο γυναῖκες ἀρκοῦν νομίζω ὅπως ἐπιτηρῶσι μίαν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη πρὸς τοῦτο σκοτεινῶν τοίχων, ὑγρῶν φυλακῶν, ἀποκρύφων εἰρκτῶν... Διότι πράγματι ἀπόκρυφος εἰρκτὴ εἶνε αὕτη, κυρία!... Βλέπετε; οὔτε τὴν θύραν κἄν δὲν κατορθῶνατε ν' ἀνοίξετε! Ἄ, κυρία! ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προσπαθῆτε νὰ ἐμβάλετε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην εἰς τὰς ἀτυχεῖς νέας...

Καὶ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς· ἡ θύρα ἠνοιχθή.

— Κυρία, ἀπήνησε ταπεινῶς ἡ ἡγουμένη, δὲν ἠθέλομεν τὸ παράδειγμα, καὶ οἱ λόγοι τῆς δοκίμου αὐτῆς νὰ σκανδαλίσωσι τὰς ἄλλας. Εἰξεύρετε, κυρία, ὅτι προφέρει ὀνόματα, διηγεῖται σκηναὶς βεβήλους καὶ ὁμολογεῖ...

— Τί;...

— Ὅτι ἀγαπᾷ κἄποιον! εἶπε ταπεινῆ τῇ φωνῇ ἡ ἡγουμένη ποιοῦσα μετὰ τρόμου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ κρύψῃ τὸ περιφρονητικὸν μειδίαμα καὶ τὸν οἶκτον, ὃν ἐνέπνεον αὐτῇ οἱ λόγοι οὗτοι. Ἡ δὲ αἰδήμων ἡγουμένη, ἐσταυροκοπήθη καὶ πάλιν, ὑποπτεύουσα ὅτι ἡ εὐγενὴς ἐπισκέπτις διετέλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ τὸ κράτος πονηρᾶς ἐπηρείας, διότι δὲν ἦτο δυνατόν τό-

ση ἔνοχος ἀνεξικακία νὰ ὑποκρύπτηται ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς σεβασμίας κυρίας Μαιντενῶν.

Ἀφοῦ ἤνοιξε ἀκόμη δύο θύρας καὶ κατῆλθε μερικὰς βαθμίδας, ἤνοιξε διὰ κλειδίου τὰ φύλλα παραθύρου, ὅπως εἰσχωρήσῃ ὀλίγον φῶς εἰς αἰθούσαν ὡσεὶ δὴ πλακόστρωτον, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ὑποίας, τῶν ἐπικεχρισμένων δι' ἀμμοκονίας, διεσώζοντο ἀκόμη ἀτεχνοὶ ζωγραφίαι, παριστῶσαι τὰς μάλλον πενήτους σκηναὶς τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος. Ἡρώτησε δὲ τότε εὐσεβάστως τὴν μαρκησίαν ἐὰν εὐηρεστεῖτο ν' ἀναμείνῃ καθημένη ἐπὶ τινος τῶν δρυῖνων θρανίων, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο ἐντευκτήριον.

— Ὁχι! θὰ ὑπάγω ἕως τὸ ἄκρον, ἀπήνησε ἡ κυρία Μαιντενῶν· θὰ προχωρήσω μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἔσχετε τὸ φοικτὸν θάρρος, ἢ μάλλον τὴν ἀξιοκατακριτὸν ἀνανδρίαν νὰ φυλακίσετε τὴν ταλαίπωρον νεάνίδα. Εἶνε ἐντετειχισμένη; ἀνοίξατε· εἶνε εἰς τὸν τάφον; ἀνοίξατε, σὰς λέγω καὶ πάλιν!

Κραυγὴ χαρᾶς ἀπήνησε εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὅτε δὲ ἡ ἡγουμένη ἐνεὸς ἔσυρε τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς βαρείας θύρας, ἧτις ἔκλειε σκοτεινὸν καὶ παγερὸν δωματίον, ἡ μαρκησία εὐρέθη ἐνώπιον νεάνιδος, ἧτις ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ αὐτῆς κρᾶζουσα:

— Ἐστὲ εὐλογημένη, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴσθε, διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἤκουσα. Ἴσως εἴσθε ἰσχυρά, κυρία, ἀφοῦ αἱ φυλακαὶ ἀνοίγονται εἰς τὴν διαταγὴν σας. Ἀλλὰ βεβαίως εἴσθε ἀγαθὴ. Ἐστὲ εὐλογημένη, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου!

Ἡ μαρκησία ἀνήγειρε τὴν νεάνίδα λαβούσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τάχιστα ὠδήγησεν αὐτὴν ἐκτὸς ὄλων ἐκείνων τῶν τοίχων, ὄλων τῶν κιγκλιδίων, ὄλου τοῦ παγετοῦ· ἐξέλεξεν ἐντὸς τοῦ κήπου ἐν θρανίον εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, διὰ φωνῆς δὲ ἀταράχου, ἀλλ' ἦς τὴν ἀπόκρυπον ἀπειλήν ἐννόησεν ἡ ἡγουμένη, εἶπεν:

— Ἐπιστρέψατε, κυρία, εἰς τὸ ἐντευκτήριον, καὶ ἀφήσατέ μας, παρακαλῶ, ἐδῶ μόνας.

Ἡ ἡγουμένη ὑπεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε καταστέλλουσα τοὺς στεναγμούς της.

Ἡ μαρκησία παρετήρη ἀτενωῶς, μετ' ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον δὲν ἐμπόδιζε τὴν εὐστοχον αὐτῆς ἐκτίμησιν, τὴν ὠχρὰν ἐκείνην καὶ δακρυδέσσαν μορφήν, τὸ φοικτὸν ἐκεῖνο σῶμα καὶ πᾶσαν τὴν θαυμαστὴν καλλονὴν, ἣν τόσαι θλίψεις δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀλλοιώσωσιν. Ἄφησε τὴν νεάνίδα νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ τρέμῃ, διότι τόσον εἰς τὸν γέλωτα, ὅσον καὶ εἰς τὰ δάκρυα, ὁ χαρακτὴρ διαφαίνεται ἀνυπόκριτος καὶ εὐχερῶς ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ὀλίγον ἠσχύθη διὰ τὸν θρήνον της.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία, εἶπε, πιέζουσα τὴν καρδίαν της δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταστείλῃ τοὺς στεναγμούς καὶ τοὺς θρήνους της, εἶμαι

ἀδύνατος και κλαίω ἐκ χαρᾶς και εὐγνωμοσύνης, ὅπως ἄλλοτε θὰ ἔκλαιον ἐξ ὀδύνης.

— Εἶσθε ἡ δεσποινὶς Δεσκαθιέρ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία θλίβουσα τρυφερῶς τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνιέττας, αἵτινες ἤσαν συνεσπασμένοι ἀκόμη ἐκ τῆς νευρικῆς ταραχῆς.

— Μάλιστα, κυρία.

— Μοῦ εἶπον πολλὰ κακὰ περὶ ὑμῶν, ἐνῶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω καλὴν ιδέα. Ὁμιλήσατέ μου εὐλικρινῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶνε ἴσως περισσότερο ὀρατός διὰ σᾶς ὑπὸ τὸ στερέωμα αὐτὸ παρὰ ἐντὸς τῆς φυλακῆς σας. Εἰπέτε μου τὴν ἀλήθειαν, ἀνευ πάθους και μετ' ἐμπιστοσύνης. Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὸ παράδειγμα τῆς εὐλικρινείας. Χαίρω κάποιαν ἰσχὺν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ προστατεύω τοὺς πύχοντας και νὰ τιμωρῶ τοὺς προσβάλλοντας τὴν Θρησκείαν. Ἡ σύμπτωσης μὲ ὠδήγησεν εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον, ὅπου θὰ διατρίψω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐμχθα ὅτι μία δόκιμος ἦτο εἰς περιορισμὸν διὰ σοβαρὸν παράπτωμα και ἀπῆλθισα νὰ μοῦ τὴν δεῖξουν. Ἴδου εἴμεθα μόναι. Ἐξηγήσατέ μου τί ἐπράξατε και ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς ἀκούει. Ἐγὼ, ὀνομάζομαι ἡ μαρκησία Μαιντενῶν.

Ἡ Ἀντωνιέττα, μετὰ παραφορᾶς ἐν ἡ διεφάνετο ὁ ζωηρὸς και συμπαθὴς χαρακτήρ της,

— Ἡ ἐχθρὰ τοῦ κυρίου Λουβοᾶ; ἀνέκραξεν, ὦ, τότε ἐσώθη!

Τότε χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν μαρκησίαν ν' ἀποκρούσῃ τὸν παράδοξον ἐκεῖνον προσδιορισμὸν, ἡ δεσποινὶς Δεσκαθιέρ διηγήθη αὐτῇ τὴν ζῶήν της, τὰ παθήματά της, τοὺς φόβους της, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀποκρύψῃ ἢ νὰ δικαιολογηθῇ, ὅτε μὲν ζοφομένη ἐκ τῶν ἀνκμησέων, ὅτε δὲ ἀπαστράπτουσα ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἐν τέλει δὲ συνεκίνησε τὸν τόσον αὐστηρὸν δικαστὴν της, πείσασα αὐτὴν ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν τὴν καταδιώκει ἐξ ἔρωτος ὁ Λουβοᾶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία· ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον ἀπόκρυφόν τι, τὸ ὅποιον θὰ διαφωτίσω.

Ἀφοῦ ἡ Ἀντωνιέττα διηγήθη τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς της ἡλικίας και ἔφθασεν εἰς τὰς μετὰ τοῦ Γεράρδου σχέσεις της, ἀντὶ νὰ ἐρυθριάσῃ ἢ νὰ ψελλίσῃ ὡς αἰδήμων νεανίς, ὠμολόγησεν ἀνευ περιστροφῶν τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο αἰσθημα, τὸ προσελθὸν ἐκ μίαν ἀπλῆς συναντήσεως, τὴν ὅποιαν δὲν ἐδίστασε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀγαθὸν της ἀγγελον, και νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς μίαν τῶν σπανίων εὐτυχῶν, αἵτινες τῇ ἔλαχον εἰς τὴν ζῶήν της.

— Κόρη μου, εἶπεν ἡ μαρκησία, ὁπωσοῦν δυσχεροσθηθεῖσα, πρέπει νὰ μὴ ἔχῃς τοιαύτας ιδέας περὶ τῶν ἀγγέλων, ὅτι αὐτοὶ συμβουλεύουν τὸν ἔρωτα. Ἡ τοιαύτη ιδέα δὲν εἶνε χριστιανικὴ.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μετ' ἀφελούς ἀγνότητος. Οἱ ἀγγελοὶ δὲν θέλουν ν' ἀγωνιώμεν; Δύναται τις νὰ μὴ ἀγα-

πᾶ; Μήπως ὁ ἀγαπῶν ἀμαρτάνῃ πρὸς τὸν Θεόν;

Ἡ μαρκησία δὲν ἠθέλησε νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς ἀθώας ἐκεῖνης και ἀπλοϊκῆς μοναχῆς τοιαύτην ὑψηλὴν συζήτησιν περὶ ἀγάπης. Ἀκουσίως ἠσθάνετο ἑαυτὴν παραφερομένην ἐκ τῶν μητρικῶν της καθηκόντων. Ἐνεθυμείτο ὅτι πράγματι ἡδύνατό τις ν' ἀγαπᾶ.

— Κόρη μου, εἶπε, βεβαίως εἶνε εὐγενὲς τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας τοῦ κυρίου Λαθερνῆ, ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθε προωρισμένη νὰ ὑπηρετήσετε τὸν Θεόν, δὲν πρέπει νὰ διατηρήτε ἄλλο αἶσθημα ἐκτὸς αὐτοῦ τούτου.

— Ἴδου ὅτι και σεῖς μοῦ ὀμιλεῖτε ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς μετὰ θλιβερᾶς ἐκπλήξεως. Πῶς! μὲ γνωρίζετε, εἰξεύρετε τὰ πάντα και μὲ συμβουλεύετε νὰ κλεισθῶ εἰς μοναστήριον;

— Φιλτάτη μου κόρη, σᾶς γνωρίζω ὀλιγώτερον τώρα ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζα ὅτι σᾶς ἐγνώριζα πρὸ μικροῦ. Τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κυρίου Λουβοᾶ εἰς τὸ νὰ σᾶς κρύπτῃ τὴν ἀπέδιδα κατ' ἀρχάς...

— Εἰς τί; εἶπε μετὰ περιεργείας ἡ Ἀντωνιέττα.

Ἡ μαρκησία εἰσώπησε και ἐπροτίμησε μᾶλλον νὰ προσηλώσῃ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα της εἰς τοὺς διακυγεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς νεανίδος. Συνησθάνετο ὅλην τὴν ἀθωότητα και τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς ἐκεῖνης. Διατί νὰ παραῖξῃ τὴν ἀνέφελον ἐκεῖνην ἀγνοίαν δι' ἀπερισκέπτου ἀποκαλύψεως; Ἀρκεῖ μικρὸς χάλιξ πίπτων ἐντὸς, νὰ θολώσῃ τὸ διακυγὲς ὕδωρ μίανς πηγῆς.

— Τέλος πάντων, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ εὐρῆ μίαν λύσιν, ἐσυλλογίσθητε ποτὲ τί ἤθελε νὰ σᾶς κάμῃ ὁ Λουβοᾶ και μὲ ποῖον δικαίωμα σᾶς κατεδίωκε τοιοῦτοτρόπως;

— Ἠρώτησα αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— Τί σᾶς ἀπήντησεν;

— Ὅτι ἤμην μοναχῆ, ἡ προωρισμένη νὰ γείνω τοιαύτη και ὅτι ἡ ἐκ τῆς μονῆς φυγὴ μου ἦτο ἔγκλημα· ὅτι αὐτὸς δέ, ὡς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως, μαθὼν τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ὤφειλε νὰ τὸ τιμωρήσῃ και νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

— Αὐτὸ μόνον;

— Αὐτό· παραλείπω τὴν ὀργὴν, τὰς ἀπειλάς και αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψιν, τὴν χείρονα τοῦ θανάτου, εἰς ἣν διατελῶ.

— Ἄλλ' ἐταξιδεύσατε μετ' αὐτοῦ ἐκ Μειζιέρης εἰς Βαλενσιέννην. Τί σᾶς εἶπε καθ' ὁδόν;

— Ἡμῖν ἐντὸς ἀμάξης κεκλεισμένων· αὐτὸς παρηκολούθει ἔφιππος. Ἐφρικίων ὁσάκις ἔβλεπον τὴν φοβερὰν ἐκείνην μορφήν διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης· και αὐτὸς ἐπίσης ἐφάνετο θέλων ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα μου. ὦ! ἐνόησε και ἠσθάνετο ὅλον τὸ μῖσός μου, τὸ ὅποιον ἔτρεφα κατ' αὐτοῦ, ἀφότου τὸν εἶδα εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαθερνῆ νὰ φονεύσῃ τόσον σκληρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν εὐγενῆ μου προστάτιδα, ἣν πρὸς στιγμὴν ἠλπισα ὅτι ἔμελλον ν' ἀποκαλῶ μητέρα μου. Διότι ἡ κόμησσα Λαθερνῆ οὐδέποτε ἤθελε μὲ

συμβουλεύσει νὰ κλεισθῶ εἰς μοναστήριον, προσέθηκεν ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ τόνου τοιαύτης θελητικῆς και τρυφερᾶς ἐκπλήξεως, ὥστε ἡ κυρία Μαιντενῶν ἔλαβεν ἐκ νέου τὰς χεῖρας της και τὰς ἐθώπευσεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της ψιθυρίζουσα:

— Ἀκατανόητον!... Πράγματι αὐτὸς ὁ Λουβοᾶ εἶνε σκοτεινότερος ἀπὸ τὸν Ἄδην. Ἄς ἴδωμεν τώρα, ἐπανελάβεν αἰφνιδίως, διηγήθητέ μου τὰς ἐλπίδας σας· ἐὰν ἀποποιήσθε ν' ἀφιερωθῆτε εἰς τὸν Θεόν, ἔχετε κάμειν ἄλλην καταφυγὴν;

— Ἐχω τὸν κύριον Λαθερνῆ, εἶπεν εὐσταθῶς ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι πρὸ καιροῦ ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ αἰσθηματός του.

— Οὐδέποτε θ' ἀμφιβάλλω.

— Φοβοῦμαι μήπως σᾶς λυπήσω, κόρη μου, ἀλλὰ τέλος πάντων πρέπει νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Ὁ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, συχνάκις πίπτει ἐγκαταλειμμένος. Μόνος ὁ Θεὸς εἶνε πιστὸς πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

— Ὁ κύριος Λαθερνῆ εἶνε πιστὸς ὅσον και ὁ Θεός.

— Παιδίον! εἶπεν ἡ μαρκησία συγκεκριμένη, μετὰ τῶσας ἡμέρας ἀφότου ἀπεχωρίσθητε!...

— Καθ' ἐκάστην ἔτεινα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας· ἡ δέησίς μου και αἱ εὐχαί μου κατὰ πᾶσαν ἡμέραν τὸν ἀνεύρισκον.

— Οἱ ἄνδρες ἡσμονοῦν.

— Οἱ ἄνδρες ἴσως... πλὴν αὐτὸς ὄχι...

Ἄλλως τε γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν μ' ἐλησμένησεν. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐνεφανίσθη, μὲ ἀνεγνώρισεν. Κραυγὴ ἐξέφυγε τοῦ στόματός του· τὴν ἤκουσα τὴν κραυγὴν του. Εἶνε ἀκόμη ἔναυλος εἰς τὰ ὠτὰ μου και ἀντηχεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου, κυρία. Ἄν ὁ κύριος Λαθερνῆ μὲ εἶχε λησμονήσει, δὲν θὰ ἐκρύγαζε τόσον ἀλγεινῶς. Ἐπειτα... τί νὰ σᾶς εἶπω; δὲν τὸν γνωρίζετε· διότι ἄλλῶς ἤρκει μόνον νὰ παρατηρήσετε τοὺς ὀφθαλμοὺς του διὰ νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν ψυχὴν του. Ἐχει τὸ ἦθος πρῶτον ἐνταυτῶ και ἀποφασιστικόν. Ἐχει γαλήνιον τὴν ὄψιν και ἔνθερμον τὴν καρδίαν. Ἠσθάνθη πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματός, τὸ ὅποιον ἀντηλλάξαμεν και σᾶς ἐπίσης ἠγάπησα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν σᾶς εἶδα. Τόσον δὲ ἰσχυρὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πεποιθήσις ἐν τῇ ψυχῇ μου, τόσον βαθέως ἐρριζωμένος ὁ ἔρωσ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τόσον διαρκῶς παραμένει ἡ εἰκὼν του πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, ὥστε ἐνίοτε συγχέω εἰς ἕνα κοινὸν λογισμὸν πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς και ἀγαθὸν συναντῶ, πρὸ ὀλίγου δὲ ὅτε σᾶς εἶδα τὸ πρῶτον, ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπα ἐκεῖνον, και τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκόμη, ἐνῶ μοῦ μειδιᾶτε, νομίζω ὅτι μοῦ μειδιᾷ ἐκεῖνος.

— Εἶσθε ἀξιεράστος νέα, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀγκλιῶσα κρυφίως ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς τόσον ἐπικινδύνου ἐκεῖνης ὁμοιότητος. Θὰ σᾶς ἀποδείξω ἐμπράκτως μέχρι τίνος σημείου μ' ἐκάματε νὰ ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ ὑμῶν. Ἄλλ' ἀκούσατέ με· μὴ

ἐνθουσιάζεσθε πολὺ. Ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε ἄξιός ἴσως πάσης τῆς ὑπολήψεώς σας· συλλογίσθητε ὅμως πόσον εἶνε μακρὰν...

— Μακρὰν!... ὦ, ὄχι, κυρία! ἀνεκράζην ἡ νεῆνις μετὰ θανμαστῆς ἐπιτηδειότητος ἐπωφελομένη τῆς φράσεως. Ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται νὰ εἶνε μακρὰν, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς Βαλενσιέννην καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς βραδίζει κατὰ τοῦ Μόνς· ὁ κύριος Λαβερνή ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸ Μόνς ἀπέχει δύο λεύγας ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἔστω, κόρη μου· ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε εἰς τὸν στρατὸν, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀναλογιζομένη πόσαι συμφοραὶ ἤπειλησαν τοὺς δύο ἐκείνους νέους πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἄλλ' εἰς ἀξιωματικὸς εὐρίσκειται διαρκῶς ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον ἐν πολιορκίᾳ, ὅλην δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν ἀνατίθετε εἰς τὸν φίλον σας, μίᾳ βολῇ τουφεκίου δύναται νὰ ἐκμηδενίσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς νὰ ἤθελεν ἡ σύμπτωσις νὰ δικαιώσῃ τὴν μαρκησίαν, φοβερὰ ἔκκρηξις ἐκλόνησε τὸ ἔδαφος, προερχομένη ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔκειτο τὸ Μόνς.

Αἱ δύο γυναῖκες ὠχρίασαν καὶ ἀκουσίως ἔσφιγγαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπίσης ἐσκέφθην, ἐπανέλαβεν ἡ νεῆνις. Τὸ ἐσυλλογίσθην σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτε ἤκουσα τοὺς πρώτους κρότους τῶν τηλεβόλων. Ἐσυλλογίζομαι ὅτι μίᾳ βολῇ ἴσως ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἤκουα εἶχε θανατώσει ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπῶ· τότε δὲ με κατέλαβε παραφροσύνη, ἐλησμόνησα τὰ πάντα καὶ ἤθελα νὰ τρέξω εἰς Μόνς. Αἱ μοναχαὶ με ἀνεχαίτισαν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤθελα νὰ ριφθῶ· τότε δὲ μ' ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου οὐδὲν ἤκουον πλέον. Ἀλλὰ τί με μέλει διὰ τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου ἢ διὰ τὴν σιγὴν; εἶχα λάβει ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου. Μόλις θὰ ἐμάνθανα τὸν θάνατον τοῦ κυρίου Λαβερνή, διότι πιστεύσατέ με, κυρία, πρὶν ἀποθάνῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ πέμψῃ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἀποχαιρετισμὸν, εὐθὺς τότε...

— Τότε; . . . εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Θ' ἀπέθνησκα, κυρία, κ' ἐγώ.

— Ταλαίπωρος νέα! Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπιτρέπει.

— Εἶμαι ὄρφανή, εἶμαι ἐγκαταλελειμμένη, θὰ γείνω ἄθεος, ἂν ὁ Θεὸς μοῦ πέμψῃ αὐτὴν τὴν συμφορὰν· θὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς μοῦ ἐμπνέει τὴν ἀπελπισίαν.

— Βλασφημεῖτε, κόρη μου. . . Προκαλεῖτε τὸν Θεόν! . .

— ὦ, ὄχι! Ἀμύνομαι κατὰ τῆς δυστυχίας. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐγκαρτέρησις, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑποταγή, τὴν ὁποῖαν βλέπετε εἰς ἐμέ, ἐπῆλθεν ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἀπόφασίν ταύτην. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπερίμενα, χωρὶς νὰ παραπενοθῶ, διότι ὁ κύριος Λαβερνή δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ πού ἦμην περιωρισμένη. Ἐφρόνουν πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν φίλον μου τὸ ὄ-

νομα τοῦ μοναστηρίου, ἔνθα με περιόρισαν. Πόσας θανασίμους ὥρας διήλθον! Τέλος πάντων ὄρισα ἐν τέρμα, ἔταξα προθεσμίαν ἐνός μηνὸς ὅπως ἀναμένω καὶ ὑποφέρω. Τὴν προτεραιάν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ μὴν ἔληγεν, εἶδα ἐν Βαλενσιέννη τὸν κύριον Λαβερνή, ὅστις με εἶδεν ἐπίσης. Ἄλλοι ἄς ἀποκλέσωσι τὸ τοιοῦτο σύμπτωσιν. Ἐγὼ τὸ ἀποκαλῶ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχω πεποιθήσιν εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἰδοὺ! πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ κόμης Γεράρδος ἐπανέυρε τὰ ἴχνη μου· πρέπει νὰ με ἀναζητῇ· πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἤδη τὴν ἀφίξίν μου εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Ἴσως τὸν ἐμποδίζει ἡ ὑπηρεσία του. . . ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ ἐπληρώθῃ πιθανὸν ν' ἀπέθανεν! Ὄρισα ὀκτὼ ἡμέρας ὅπως ἀναμένω, κυρία. Ἐὰν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν δὲν λάβω εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν μοῦ γράψῃ, ἢ δὲν παραγγείλῃ νὰ μοῦ γράψωσιν, ἢ δὲν στείλῃ τὸν Βελαιρ. . . γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτός, κυρία; εἶνε ὁ ἄλλος φίλος μου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος νέος, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα, ὅστις ἀναρριχᾶται εἰς τὰ τεῖχη καὶ φωνεῖ τοὺς γιγαντας διὰ νὰ με ὑπερασπίσῃ, ἂν, λέγω, ὀκτὼ ἡμέραι παρέλθωσι χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς ἐμέ καμμία εἰδήσις, σημεῖον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀπέθανεν ἢ με ἐλησμόνησεν, ὅπως με ἠπειλήτε πρὸ ὀλίγου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ πράξω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θ' ἀπέλθω ἐξ αὐτοῦ!

— ὦ! με τρομάζετε, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐγειρομένη καὶ ἀναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνιέτταν, διατεινέσθε ὅτι με ἀγαπᾶτε, ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ καὶ μοῦ ὀμιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Πρέπει τῷ ὄντι πολὺ νὰ σὰς ἀγαπῶ, πιστεύσατέ με, κυρία, ἀπήνητησεν ἡ νεῆνις μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, πρέπει νὰ ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ σὰς ὀμιλῶ με τὴν ἰλικρίνειαν.

— Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἐπιστολαὶ δὲν δύναται νὰ φθάσουν ἕως ἐδῶ, ὅτι δὲν εἰσέρχονται ἄνδρες, ὅτι ὅλα τὰ τεῖχη δὲν εἶνε εὐκόλα πρὸς ἀνάβασιν, ὅπως τὸ ἀγδῆρον τῶν πύξων, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου μοὶ περιεγράψατε καὶ ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή πιθανὸν νὰ μὴ ἔχη πλέον εἰς τὴν διαθέσιν του ἀνθρωπὸν ἀφωσιωμένον ὡς τὸν Βελαιρ. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ πολιορκία ἐξακολουθεῖ· ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶνε ἀπησχολημένος ἡμέραν καὶ νύκτα, σκέπτεται περὶ ὑμῶν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ σὰς τὸ καταστήσῃ γνωστὸν. Ὀκτὼ ἡμέραι, δέκα, δεκαπέντε ἴσως, πιθανὸν νὰ παρέλθωσι τοιοῦτοτρόπως. . . θὰ διαπράξετε ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐὰν καταστρέψετε τὸ πλάσμα του, θὰ προξενήσετε θανάσιμον λύπην εἰς τὸν φίλον σας, ἐὰν τὸν ἐγκαταλείψετε διὰ παντός! . . . Τί λέγω; . . . θὰ καταστήσετε εἰς αὐτὸν μισητὴν καὶ αὐτὴν τὴν μνημὴν σας, διότι θὰ λυπηταὶ διὰ τὸν θάνατόν σας, τοῦ ὁποίου σεῖς καὶ μόνη θὰ εἴσθε ἡ αἰτία. ὦ, ὄχι! δὲν θὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτο. Δὲν τὸ θέλω, σὰς τὸ ἀπαγορεύω! Σὰς ἀπαντῶ με τοὺς ἰδίους λόγους σας, περιμείνατε, ὑποφέρετε. . . ἐλπίζετε!

— Ἐγγυήθητέ μου τότε, κυρία, ὑποσχέθητέ μου ὅτι θὰ τὸν ἐπανιδῶ, εἶπεν ἡ νεῆνις διὰ φωνῆς τόσον ἠπίας, ὥστε ἡ μαρκησία συνεκινήθη μᾶλλον ἐκ τῆς ὄλως κοσμητικῆς ταύτης παρακλήσεως, παρ' ὅσον ἤθελε συγκινήθῃ ἐκ τῆς ἀφώνου ὑποταγῆς.

— Ὑποσχέθητέ μου ὅτι δὲν θὰ προβῆτε εἰς κανὲν διάβημα, ὅτι δὲν θὰ ἐκφέρετε οὐδὲ ἓνα στεναγμὸν ἀνυπομονησίας, ὅτι δὲν θὰ ἐκτελέσετε κανὲν σχέδιον πρὶν μ' ἐπανιδεῖτε καὶ με συμβουλευθῆτε. Ὑποσχέθητέ μου ταῦτα πρότερον, καλὴ μου κόρη, διότι ἐγὼ ἐπιβάλλω ὄρους εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν ἀνέχομαι δὲ νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν οἱ ἄλλοι.

— Κυρία, προσφιλῆς καὶ ἔνδοξε προστάτις μου, γονυπετῶ ἐνώπιόν σας καὶ σὰς λέγω με χεῖρας ἰκέτιδας: Ἐπαγγυρνεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, σώσατέ με, ἀφήσατέ με ν' ἀγαπῶ, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ σὰς τὰ ὑπόσχομαι.

Ἡ μαρκησία ἐπέθηκε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεῆνιδος, εἶτα ἐπανάηθεν εἰς τὴν μονὴν, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς. Ἡ ἡγουμένη ἀνέμενε μακρόθεν ἐναγωνίως, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ, ὅτε εἶδε τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ τὴν μαρκησίαν ἐν τοιαύτῃ οικειότητι προσερχομένας.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἔσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ροβέρτος διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τι νὰ περιμένω εἰς τὸ μέλλον, καὶ ὅτι θὰ ἤμουν ἀνάνδρος καὶ τρελλὸς ἂν ἐδεχόμην τὰς προτάσεις σας. Καὶ ἂν ἀκόμη ἤμουν δραστῆς τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὁποῖον με κατηγοροῦσι, δὲν θὰ εἶχα κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ δεχθῶ τὰς μυσταρὰς προτάσεις σας.

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀλλὰ λησμονεῖτε ἴσως ὅτι ἂν ἀπεδείκνυα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ ὅτι εἴσθε ἄθωος, τὰ πράγματα θὰ ἤλλαζαν θέσιν. Δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβω ὅσα σὰς εἶπα, ἀλλὰ καλῶς ἐννοεῖτε, ὅτι διὰ τοῦτου ἡ ἐπιτυχία σας ἤθελεν εἶνε πλήρης.

Ὁ πατὴρ ἤθελε μετανοήσῃ, ἡ κόρη εἶνε ἰδικὴ σας ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, καὶ ὁ ἀντίπαλός σας δὲν ἤθελε τολμήσῃ νὰ τὴν διαμφισβητήσῃ.

Πρέπει μόνον νὰ ἐνεργήσῃτε γρήγορα.